

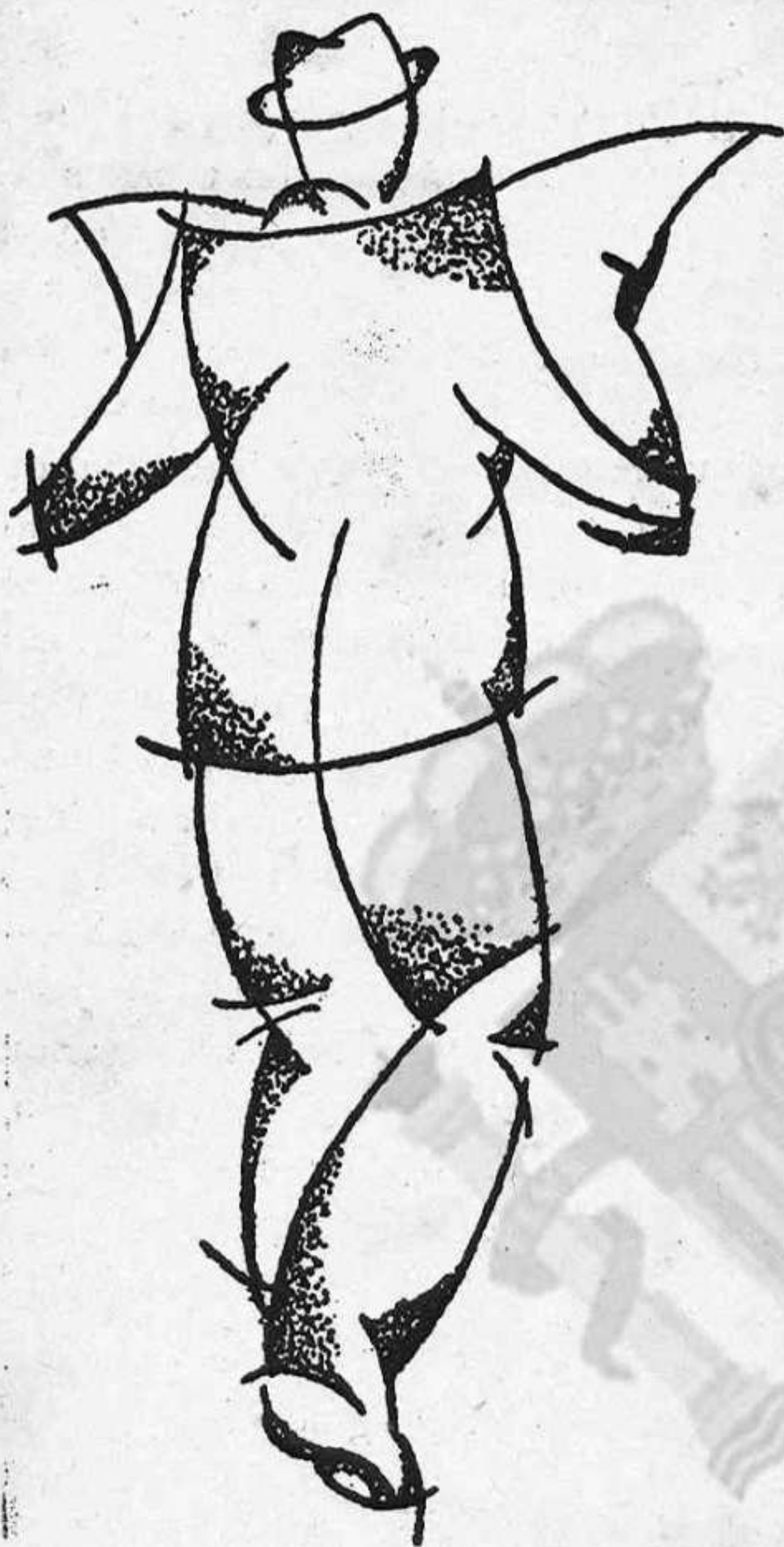
Pedro Casademont

PRECIO: 15 CTS.

la galeria

REVISTA

SEMANAL

sumario

BIBLIOGRAFIA, por CESAR GALINDO.—BELLS OFICIS, per JOAN PALAU.—RELLEUS DE LA TERRA: ANICET DE PAGÉS DE PUIG, per BERNAT CLOVA.—LA MAS FUERTE EXPRESION, por RECIUS PALIMPSESTO.—ESPECTACLES, per DON SERVANDO.—BAILES, por SUSPENSO.—LA CANÇONAIRE, per JAUME TERRADES.—TOROS, por KOLIN.—RAMBLEJANT, per IDEM.—SANT PERE DE RODA, FOLLETO, per ANTONI PAPELL.—ESPORTS.—NOTAS.

AÑO I

Núm. 2

FIGVERAS

Miércoles

11 Diciembre 1929

TARIFA de PRECIOS TRIMESTRAL

Suscripción

CIUDAD . . . 1'50 PTAS.
 FUERA . . . 2'00 "
 ATRASADOS 0'25 "

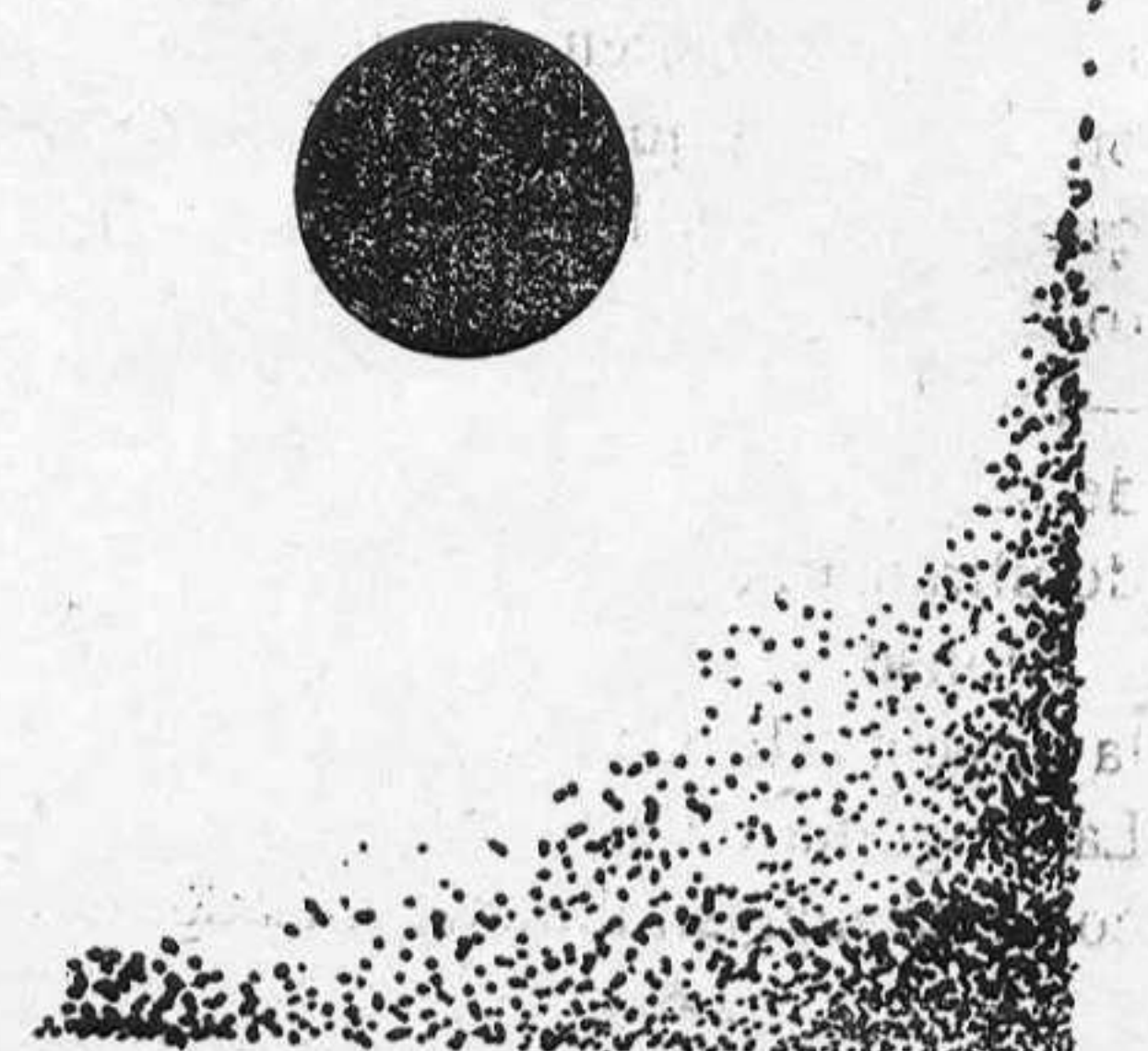
Redacción y Administración
 MURALLA, 4

Centro de Venta y Suscripción:
 Librería Batllósera, Ingenieros, 3.

Anuncios

Ultima plana . . . 100 ptas.
 Interiores . . . 80 "
 Media plana . . . 45 "
 Cuarto . . . 25 "
 Octavo . . . 15 "

INTERCALADOS Y ESQUELAS A CONVENIR

Bibliografía

EL ÚLTIMO LIBRO DE BLASCO IBÁÑEZ,
"EL CABALLERO DE LA VIRGEN"

por CÉSAR GALINDO

Van para dos años que Vicente Blasco Ibáñez ha pagado su tributo a la tierra, y no sólo acaba de publicarse la segunda de sus obras póstumas, sino que ya se anuncia otra tercera, titulada «El fantasma de las alas de oro».

Es algo verdaderamente desconcertante ver la asombrosa cantidad de páginas que dejó inéditas el ilustre valenciano, tanto más cuanto que él producía incesantemente, procurando dar cuantos más libros a la publicidad, sin pulimento apenas, en gracia a las pingües ganancias que le producía su poderosa editorial.

No obstante hemos de rendirnos a la evidencia. Esta segunda parte de «En busca del Gran Kan» —novela publicada hace unos meses— es obra perfectamente suya por su estilo llano, su terminología peculiar y su espíritu propenso al entusiasmo desbocado por los héroes, genuinamente levantino.

Este libro que acaba de ver la luz es mucho más trabajado que el primero, «En busca del Gran Kan». Leyendo aquel se comprende éste, que adolece por cierto (como dije en un artículo publicado en «El Imparcial») de una marcada palidez, no tan sólo por lo que a la parte histórica respecta, sí que también por la mezquindad de detalles y la ligereza con que se halla tratado asunto tan propicio a la novelación como son la corte de España, los viajes de Marco Polo y Mandeville, la Escuela de Portugal y la vida y el viaje del Almirante Cristóbal Colón, extendiéndose sin embargo en un tema tan baladí como es el de los amores de Fernando Cuevas y de Lucero, como si en realidad no hallase otro mejor de que tratar. Puede decirse que este primer libro del descubrimiento del continente no es sino un prólogo —un prólogo de trescientas páginas— de la gran epopeya española en tierras de ultramar.

Alonso de Ojeda es el protagonista de la novela «El Caballero de la Virgen.» La biografía de este «pequeño jefe blanco» está magistralmente trazada. Basán-

dose en los copiosísimos trabajos de Las Casas, de Pizarro, de Muñoz, Gomara y tantos otros, detalla minuciosamente su llegada a la naciente población de Santo Domingo, las durísimas luchas trabadas en Haití con los caciques Caonabo, Manicootex y Behechio, al primero de los cuales aprehende valido de una agudísima estratagema sólo capaz de realizarla un hombre como él, de un temple de alma inigualado. «Le gusta—manifiesta uno de sus hombres—que todos le obedezcan, y cuando llega la hora de repartir las ganancias, cede lo suyo a los camaradas. Se disputa por todo menos por el dinero. Todavía lleva con él su cuadrado de la Virgen, pero afirma que esta imagen no hace más que guardarle la vida».

Blasco Ibáñez resume en una sola palabra el fin de todas esas cruentas expediciones, la penetración a brazo partido de España en las tierras de allende el Atlántico: oro. Y así es. La atracción del oro despertada por Colón a los aventureros hace que las tierras americanas se pueblen bien prestamente de las más heterogéneas personalidades. Y así se van formando las poblaciones que mañana deberán ser populosas y las líneas de las fronteras de los múltiples gobiernos que a no tardar habrán de erigirse en bravas y esplendorosas repúblicas independientes.

Tan interesantes como la biografía de Ojeda lo son en este libro de Blasco Ibáñez las de Américo Vesputio, Hernán Cortés, Francisco Pizarro, el adelantado Emilio Bobadilla, Nicuesa, rival de Ojeda y gobernador de las tierras de Veragua, Vasco Nuñez de Balboa, grandes caudillos de historia tan eminente como peregrina, y en particular la del ilustre cartógrafo Juan de la Cosa, autor del primer mapa de América, compañero de aventuras de Ojeda que muere valerosamente bajo la lluvia de flechas de los indios de Nueva Andalucía, de cuyas tierras era Ojeda gobernador.

La pluma llana y correcta de Blasco Ibáñez nos pinta esa epopeya con un lujo de detalles que no nos hacía esperar ciertamente la lectura del primer libro antedicho. Las penalidades que hubo de sufrir ese magno aventurero, nos conmocionan intensamente. Con despierto interés seguimos tras él las sendas que los incesantes remolinos de su fiera espada traza a través de las tupidas selvas erizadas de peligros. Y al fin, con sincero disgusto, le vemos sucumbir, víctima de una herida, en la ciudad de Santo Domingo. Su orgullo tan sólo amaina en los últimos momentos de su diversa existencia. Dispone que su cadáver sea enterrado a la puerta del convento de San Francisco, «para que todos los que entren en la Iglesia, grandes o pequeños, se vean obligados a pisar los restos de este gran pecador». Y sobre la losa que los cubre se grava esta leve inscripción que detalla no obstante el poema inmortal de una vida azarosa, típicamente española, de crueles ambiciones y de álgidos desengaños:

«Aquí yace Alonso de
Ojeda, el Desgraciado».

BELLS OFICIS

per IOAN PALAU

Parlarem avui d'un tema per cert ben suggestiu en tot temps i circumstància i particularment en el nostre: de les convencions matrimonials al través de l'Història.

Es molt corrent en la major part dels casos, la intervenció ben directe de terceres persones que ja manifestadament, ja de una manera tapada solem veure abastan-

ment, en la contractació de les convencions matrimonials. Algú pensarà potser que és fruit de l'època moderna la invenció d'aqueixos comissionistes, i certament anirà errat.

A Roma, i amb el nom de «Conciliator nuptiarum» hi havia ja un—diem-ne—ofici qual feina consistia en cercar pels fruiterars del món dues mitges taronjes i

acoplar-les en un enllaç més o menys definitiu i oportú. Això era allí perfectament legal i amb exigència d'honoraris, estipendi o sou per part de la futura captivadora d'embranchaments nupcials, i amb facultat de llei per a poder-los fer efectius si el casat, considerant-se infeliç en el seu nou estat—cosa que ja radica de lluny i és molt freqüent en tots els temps, races i països—, es resistia a satisfer els honoraris del "Conciliator".

A la Edat mitjana subsisteix aquest càrrec, no com a Roma amb la legalitat inviolable d'una institució ferma i necessària, sinó amb un caràcter oficiós per persones remunerades que segurament no tenien altra feina. Venia a ésser com un "corredor d'orella" matrimonial.

En l'Edat moderna i en l'actual, el càrrec romà ha desaparegut però no l'ofici, exercit més freqüentment pel gènere femení—deixant apart les gestions que ofereixen les agències matrimonials de les grans capitals, de legalitat incerta—, que en aquest punt saben molt més que nosaltres. Això sí, avui ho fan generosa-

ment, sense cap estipendi. El "Conciliator nuptiarum" apareix sovint en forma de senyora el·legant, soltera i ja entrada en anys, d'amiga discreta, de parent protector, d'amic que s'ha casat i els negocis li van bé o en forma publicitària d'uns "ecos de sociedad", molt temptadorament.

Heu's ací doncs com per mitjà d'una subscripció, d'una conversa "desinteressada" o d'una presentació fortuïta es proporciona un partit, es crea una família. Mantes voltes les petites causes produeixen els grans efectes.

I els defectes també... Ventatja de la cultura moderna i de la profusió de lletres de motllo.

Quedem doncs que aquesta petita tasca folklòrica ens permet descobrir un nou ofici, un bell ofici que porta a més a més un bell títol de niçaga romana i que avui podrien aplicar-se amb dignitat moltes senyores que ignoren la alta transcendència de la propagació de l'espècie.

El que no diuen els textos romans és el que li succeïa al "Conciliator nuptiarum" quan la vessava en ses gestions.

un quadre ben migrat el d'aquesta existència perdularia, però jo us explicaré que D. Anicet la va sublimar i embellir amb uns amors que bé se podrien recolzar en els dels més extraordinaris amants immortals com Dafnis i Cloe, o en Romeu i Julieta. Els uns els separava un braç de mar, aquests l'enemiga de les famílies, però el nostre personatge lluitava contra de la gasiveria paterna, la dels pares de l'amada, que amuntegaven entrebancs, igualment com si apilotesessin estelles per un foc que s'havia de bratlat. I ben segur que els hi féu la guitza durant catorze anys; però; ai! com és la vida, l'amada s'havia de casar... i amb un altre que no fos ell.

Passaren èpoques escasses i dies grisos, i l'home de les llusors estelars i els blaus forts del nostre cel, se tornava misantrop, fins que d'ell va distreure-le'n el veinatge d'una formosa jovincella que esdevingué la seva muller, travassades mil peripècies amb totes les quals en fariem un romans d'amor i de disort.

Quan l'abillava, encara que no fos freqüent, tenia cavall a l'Equestre i apostava als cavallets de la taula verda del mateix circ.

Entrat de ferm al món literari, i als inicis d'una maduresa primerenca, 27 a 30 anys, per consells de Víctor Balaguer s'establí a Madrid, on féu carrera i es va distingir extraordinàriament, aconseguint l'amistat dels homes preclars que hem apuntat. I en dita vila va morir-hi, el 26 de novembre de 1902, encara jove, quan havíem d'esperar-ne precisament l'obra positiva total. Era un roure que l'huracà s'emportava de socarrel. Malaguanyat!!

El seu clar criteri de front empordanés va veure que les carrincloneries fastuoses del traspàs, no eren propietats d'un esperit sa i arruixat, i perxó quan la gent hagueren esment de la seva mort ja era colgat. Dos o tres amics, i el seu nebot Eugeni, que estudiava a la Cort, foren el seguici, pels demés que li estimaven l'esperit, el seu germà D. Lluís junt amb F. Matheu, lligaren molta part de la seva obra que encara delecta als temperaments somniadors.

L'Anicet de Pagés i de Puig era nat del 7 d'agost de 1843, i a la casa de la Plaça del Gra Vella (Industria), n.º 7.

EL PRESENTE NÚMERO HA SIDO SOMETIDO A LA PREVIA CENSURA GUBERNATIVA

Relleus de la Terra

ANICET de PAGÉS i de PUIG

per BERNAT CLOVA

Millor que no pas la ploma us ho dirien els masovers de Vilatenim, com ho era de vibrant, i als ulls d'ells, estrambòtica l'agitació d'en Pagés en els moments de l'inspiració. Mal que fos a altes hores de nit, d'un bot se'n sortia del llit i passejava's a llargues gambades per l'amplària de la vella sala.

I amb aquest passeig se deslliurava del turment poètic que l'abrandava i prenien forma i s'encadanaven a cada passa les harmonies vivents i el bategar del seu cor. Era el patir frenètic, el nequit de la «partença», que li feien exclamar, per a les esparverades orelles dels sol·lícits masovers que hi corrien amatents, pensant-lo pres de malura rebeca: «Deixeu-me estar; la tinc de parir!». I talment, laç de l'anar i venir, se deixava caure en la cadira de braços de la taula del despatx, i ens lliurava una altra brillant flor per la garba.

I no creieu que solsament fos obra de emoció la que ell ens ha regalat, que bé prou té acreditada la tenacitat a l'enfrontar-se en l'aventura i els riscos d'una obra tan monumental com ho era la publicació ja començada del «Gran Diccionario

de la Lengua Castellana», treball d'una autoritat indiscutible en el ram pràctic de l'erudició i d'una força reveladora d'esperit emprenador, poques vegades igualat i gairebé mai superat.

Perxó els homes més brillants del temps, els eximis en les lletres i la política de l'època, tots amics seus, en Pi y Margall, el P. Mir, T. O. Picón, en Pereda, l'Echegaray, en Benot, el felicitaren i encoratjaren en sengles lletres, si bé que no eren pas menesters per aquell coratge inflat de tramuntana nadiu que el feia voleiar més amunt que un estel.

Quan Figueres va retre l'homenatge que es mereïa al gran Monturiol, llavors D. Anicet de Pagés, que era un marrec com qui diu de quatre dies, va senyalar-se composant unes sentides poesies que mereixeren la publicació i foren endreçades a l'il·lustre inventor.

Acabat el batxillerat, no pas a empenyes i rodalons, però quasi estalonant-se, se'n anà adelarar cap a l'Universitat, però, pas per assistir a les aules, sinó per corre les disbauxes de la vida estudiantina, la de la «grimègia», viure la barri-la, les dones i el joc. Em direu que és

La más fuerte expresión

por RECIUS PALIMPSESTO

Caminando al primitivismo y buscando la perfección, que son polos opuestos, al parecer, nos encontramos con que la humanidad intentó desde lo más remoto hasta nuestros días hacerse inteligible para sí misma entre sus individuos componentes. Mas el individuo, la persona, esqueje, al decir de la filosofía de Averroes, de un alma todo universal, se afanó desde su primera conciencia en encontrar unos resabios, matices o calificaciones que le diversificaron de su procedencia amorfa para constituirse en índice espiritual, en singularidad. De ahí vino el individualismo que comienza con la extensión al mando, haciéndose autoritario y sugestivo, majestático, para desarrollarse en el alma convirtiéndose en persuasivo. Así surgen el hechicero, el sacerdote, el orador y el filósofo (casi sabio), todos correlativamente, puesto que son uno al otro precedentes de un consiguiente, cuyo último término ha de ser la sabiduría absoluta.

Juegan gran papel en tal evolución milenaria, el talismán, el totem, el gesto, el signo, la palabra. Conforme se avanza, el individualismo le gana un terreno asombroso a la conciencia global; y tiempo a tiempo, se reduce la posibilidad de actuación de los más en beneficio de los menos, que en su reducción tiene en mayor grado su propulsión.

Con las individualidades nacen los círculos expansivos, ya con una trayectoria impuesta, y se crean primero, la gens, luego el clan, posteriormente la tribu, hasta llegar al pueblo y la nación. Tenemos ya una lengua particular, o multitud de ellas en contraposición a la expresión de efluvio general que se hubiera desarrollado sin el personalismo, el individualismo, que por el gesto se fué separando de la gran interpretación.

Tenemos la frase: «habla por los ojos». Esto quiere decir, que quien está en posesión de revelarse por tal manera, salta por las tradicionales y originarias fórmulas de expresión y persuasión, para manifestarse según la intensidad de sus fenómenos afectivos, volitivos, intelectuales, o especulativos. Ahora en este individuo que habla por los ojos, no esperamos descubrirle la flexión del gesto o el bamboleo de la palabra, esperamos

verle chispear por el sentido de la vista toda una gama de expresiones características que nos digan como siente, como piensa y como quiere. En el fondo éso es todo a lo que aspiramos la humanidad: adivinar o presentir, por concordancia o discordancias, las sensaciones, afectos, elocubraciones y voliciones de nuestros vecinos, los semejantes.

Otra cosa no deseamos sino ponernos en contacto espiritual con alguien por afinidad, y por ello gozamos o sufrimos,

al descubrirnos en la expresión visual de nuestros interlocutores, entregados a revelarse por el fulgor de sus ojos. No hay duda que a cada uno de nuestros fenómenos psíquicos corresponde una causa originariamente cerebral, que cuando no encuentra su expresión en el órgano de la vista busca y surge por el sentido, sistema o aparato que mejor se le pre-dispone. Por tal razón se explica el uso y abuso del lenguaje y su particularización.

Cuando decimos que la expresión está en el rostro, volvemos al punto original de donde partió la humanidad, quizás equivocadamente, en su desenvolvimiento.

(Continuará).

Espectáculos

per DON SERVANDO

Cine Jardín

El plat fort en aquest teatre del qual en podem dir el «coliseum de les atraccions», en aquesta setmana ha sigut «El Conde de Montecristo», película nova, d'una bella factura, que està bé. Quan a l'atracció tampoc n'havem de fer crítica. Tot el públic coneix abastament a la «Domingo» per haver actuat mantes vegades a la Sala Edison amb èxit falaguer. El públic figuerenc, com sempre, acudí al Jardín en gran nombre.

Sala Edison

Dugues películes de marca. Una interpretada per «Laura La Plante» que ens impresionà. L'altre... «la bona» que no va plaure'ns tant com l'anterior. Molt ben presentada això sí, (sobretot d'uns paisatges nevats estupendíssims), però l'assumpte, i sobre tot el final, no acabà de convence'ns.

La parella terpsicoriana va plaure'ns de debó. Ara que... sort de la calefacció; que si no... la ballarina podia agafar un costipat. Anava tant fluixeta de roba! No obstant com que estava bé de líneas, encara va plaure més.

En aquest cine també com de costum se hi registraren tres entradons. El programa s'ho valia!

Casino Menestral

Dijous passat ens donaren «La generala» i l'estrena de «La canción de Rosa». Coneguda sobradament la primera, ens estalvia de parlar-ne. Sols podem dir quelcom de l'interpretació. Fou senzillament acurada. Tinguèrem ocasió d'admi-

rar les facultats del tenor còmic com a tenor cantant. Cantà el «Príncipe Pio» de faisó tan admirable que per a ell foren gairebé tots els aplaudiments. Cal dir que se els mereixia. La Camacho en el dúo i la simpàtica Marina Lastra, compartiren amb el nou tenor l'èxit de «La Generala».

«La Canción de Rosa» és una sarsueleta de motllos vells malgrat estrenar-se en 1929. El llibre és molt poc atractiu. Assumptes tant gastats... Allò de l'honra tirada per terra... El fruit d'uns amors que al final es recull... En fi; l'original pot cercar-se entre «La fiesta de San Antón», «Carceleras», «Eva» i tantes altres. A més la part èmica hi és poc tocada i algunes escenes de drama massa llargues demostren la poca picardia dels autors. La música... oh! la música ja és altra cosa. És senzilla, comprensible, armoniosa, bonica. Té totes les condicions per agradar. Destaca per damunt de tot «La canción que canta Rosa» per la seva inspirada melodia. Un duet còmic (en el qual hi sobra lletra en un recitat del mig) i un dúo de bariton i tiple. En l'interpretació sobresortiren la Camacho i els senyors Latorre i Ortego. En Beut mereix elogis per haver-se encarregat del paper més ingrat de l'obra.

El mestre Ortiz fou en justícia cridat al prosceni amb ver entusiasme.

El diumenge, amb la «Duquesa del Tabarín» no estigueren a l'alçaria acostumada. Es coneixia que no era de les del seu repertori i que l'havien haguda de montar depressa i corrents. Com que és la primera vegada que això passa els dispensem tot recomanant-los-hi que procurin no reincidir.

Per al dijous vinent ens anuncien el debut del tenor valencià, procedent dels millors teatres del Sud-Amèrica, Joan Culla. Segons referències es tracta d'una cosa sèria. Debuta amb la immortal «Marina», obra feta a posta per abatere o afermar les dots de qualsevol tenor.

BAILES

por SUSPENSO

EN EL SPORT FIGUERENSE

Una fiesta en este casino ha despertado siempre bullicio y animación. Ellas no habían de faltar tampoco en la festividad con que honraron su patrona los infantes de San Quintín. Con exquisita galanura, y disputándose a porfía los trabajos de organización en la que fué brillante fiesta, la juventud del Casino supo coadyuvar acertadamente.

Cuando brotaron melodiosos los preludios de la danza, el salón regio de las fiestas alegres resplandecía con luces diamantinas de destellos fulgentes, que empero palidecían ante, —no diremos los colores—, pero sí los rutilantes soles de las numerosas bellas que deslumbraban el salón.

Sería posible descubrir entre la corte de querubines, la imagen reflexiva e incauta de un distraído pensador. Pero pronto se animaría la confusión atropellada de sus profundos pensamientos, y su cabeza danzaría al compás de los exóticos bailables, que le impulsarían con su «galop» a la felicidad de una pareja riente y soñadora; con su ardor, encenderían como una tea su gélido corazón. No queremos decir ni saber, si realmente existió en la graciosa fiesta la imagen pura del supuesto pensador; pero a más de uno vimos soñando entre cadencias de un tango letal.

Qué no eran reinas de hermosura, las princesas que con su divina gracia confundían el empleo, sino excelencias del céfiro venusino!!

Pétalos de todas flores podían también ser. Oh! encanto de tales corolas perfumadas! Las rosas, las dalias y las gardenias; las humildes violetas con sus rubores velados; las blancas camelias, los nardos y los jazmines, eran todas ellas doncellas arrancadas de las maravillas de los jardines. Ellas lo eran todo, y todo se apagaba en su derredor, para dejarlas lucir.

«Era un jardín maravilloso,
lleno de aromas y frescor;
creí, al entrar, feliz, gozoso,
que me miraba cada flor.»

Mas que supuse; las miradas no eran para mí, sino por una bella Rosa que comenzó a depuntar.

«Todo reía, todo brillaba
en su fantástico confín;
la espesa fronda embalsamaba
con sus efluvios el jardín.»

Era la iniciación a la vida del mundo, de la dorada Rosita Salleras, que así floreció con pomposa majestad. Con su brillo espléndido resaltaban igualmente todas las otras flores de ese jardín maravilloso, propio de un cuento de hadas: Margarita Cusí, elegante con la distinción de su candidez; las hermanas Perxas rivalizando el azul de sus ojos con el de sus trajes. Como un rubí precioso descollaba la gentil Vayreda; Conchita Alvarez, bonita cual esmeralda; un co-

po de nieve besado por dos azabaches, Bravo.

Joaquina Lagresa, suave flor de te; una estrella en el cielo, Rodríguez; Gloria Robles, hermoso contraste de color; Thomás, blanca paloma; dos cachos celestes, Baille y Martí; López, con sus rasgados ojos; despertar de alba, Estradera; Juanita Lloret y Matilde Isach, pareja ideal, ante cuya elección dudaría París.

Margarita Cairó y Eulalia Ventura, dos ensueños en un color. Maria Gifre, sonriente con sus nívidas perlas. Pepita Costa, espiga floreciente, y.... otras hermosas,.... que me perdonen; que más quisiera sino recordarlas; pero esta es la pena del cronista que lamenta más que nunca sus olvidos en estas fiestas.

Una galería auténtica constituyeron con su proverbial caballerosidad, los jóvenes Monfort, López, Marín, Valls, Escoll, Mira, Rocalba, Jordá, Brunet, Dalfó, Riera, Cairó, etc., entre los danzarines; y en la galería del espectador saludamos a los amigos Santaló, Elías, Nouvilas, Sutrà, Campistol, Parés y....

Ante la proximidad de Santa Lucía, deseamos a todas las simpáticas modistillas y demás de aguja, dedal y tijera, que por muchos años la Santa nos conserve a todos la vista.

Esperamos encontrarnos en el «aplec», si el tiempo lo permite para charlar sobre nuestras impresiones el miércoles venidero.

La Cançonaire

A LA MEVA COSINA
NA TERESA SOLANES

Ei!, la noia cançonaire!
que esplaies cançons al vent
i ritmes el pas de l'aire
amb un lleu decandiment.

Una flor en cada galta
on riu musicaire el bes,
i on la rialla s'hi exalta,
rialla que el cor m'ha encès!

Ei!, la noia cançonaire!
Per allí on tu vas passant
deixes cançons i una flaira
i un desig intemperant.

De l'aubada tú n'ets filla,
perxò cantes la cançó
del mar que al bes del sol brilla,
del rabadà i del petó.

Ei!, la noia cançonaire!
que esplaies cançons al vent
i ritmes el pas de l'aire
amb un lleu decandiment.

JAUME TERRADES i BARRERA.
Barcelona, 6-XII-29.

Ramblejant

per KOLIN

■ Pel proper mes de febrer està anunciat l'enllaç de la reina de la bellesa de Figueres, la simpàtica i distingida senyoreta Maria Jordà Pous amb el conegut propietari barceloní, en Pep Planàs. Enhorabona!

■ En Bassagañas, segons diuen, està resentit del nostre repòrter «Suspenso» perquè en el passat número deiem que estava vigilant a sa quasi-novia.

Certament, ens hem errat, i rectificuem. La nostra rectificació és ben senzilla però. Amb borrar el quasi...

■ Aneu a la Rambla, cerqueu dones guapes. Quasi bé a totes les hores que hi anireu els vostres ulls us toparan amb la Merceneta i el gran G....

■ Hi ha certament dos jardins a la Rambla, la nostra bella Rambla de Figueres. Un, dona flors vulgars, més o menys flairoses. L'altre dona una tal llei de flor, que perfuma i embelleix la vida dels homes...

■ En Clotas i en Joan Raurich estan intensament preocupats. Se'ls veu pensatius i meditabunds. Què tenen? Ah sí el repòrter pogués xiular una cançoneta en l'orella de dues belles joves que ramblejen!...

■ Conversa:

—Tu et decideixes per la Martí?

—Ei, amic! Jo no em decideixo per cap. Si per cas tindria d'ésser ella la qui es decidís...

■ Encara es parla del ball organitzat per la «Penya Estudiantil» amb la malemcònica recança de les dolces coses que mai més tornaran...

■ Nogueret i Hermindeta, què feu?

Llibreria Batllosera

LLIBRES

LLIBRES

LLIBRES

Enginyers, 3 Figueres

De cara al mundo

TOROS

por KOLIN

Breve de los grandes sucesos

EN LA PENÍNSULA

JUEVES, 5

- El Ayuntamiento del Ferrol concede 50 mil pesetas para un centro obrero.
- «Diari de Sabadell» publica un artículo referente a San Pedro de Roda.
- «El Noticiero Sevillano» asegura que el Sr. Sánchez Guerra irá a Sevilla en automóvil la próxima semana para visitar la Exposición Ibero-Americana.

VIERNES, 6

- Por un R. D. de Hacienda se lanza un empréstito interior de 350 millones reembolsables en diez años, por el que se liquida la intervención estatal en los cambios de la divisa nacional, por considerarse suficientemente saneada la Hacienda española.
- Se inaugura un curso de orientación marítima para maestros nacionales que han de regir los Pósitos Pescadores.
- Se fijan los días 11, 12 y 13 de los corrientes para la vista de los sucesos de Ciudad Real.
- El general conde de Jordana manifiesta que en la actualidad el Rif ha trocado su pasado cruento por un presente laborioso y pacífico.
- Desde Sevilla se dirige a Barcelona en viaje de turismo, el general mejicano D. Juan Andreu Almazán, de gran renombre en la pasada lucha civil entre partidarios de Calles y cristinos.

SÁBADO, 7

- La Gaceta fija la clausura de la Exposición de Barcelona en su carácter internacional para el venidero 15 de enero; y la de Sevilla, el 21 de junio de 1930.
- El presidente del Gobierno anuncia un indulto para el general Castro Girona y los condenados por los sucesos de 1926.

DOMINGO, 8

- El Arma de Infantería celebra un banquete monstruoso; el jefe del gobierno lee un elocuente discurso, y preside el Rey.
- Más de 200 estudiantes de la Universidad central se proponen ir a pie a Barcelona para visitar su exposición.
- Se autoriza al Sr. Sánchez Guerra para ir a París.

LUNES, 9

- Por efecto de los temporales reinantes está en peligro, el vapor español «Mar Rojo».
- Se habla de establecer una línea aérea y ferroviaria entre París y Cabo Jubá.

MARTES, 10

- Se celebra con gran pompa la fiesta de la Purísima en España.

EN EL ORBE

JUEVES, 5

- Se termina en los Apeninos, entre Bolonia y Florencia, un túnel de 18 kilómetros y medio.
- El premio Goncourt se otorga a Marcel Arland por «L'ordre».
- Los comunistas provocan unes cándalo en el Reichstag.

VIERNES, 6

- A pesar de considerarse casi definitiva una avenencia entre rusos y chinos, hoy todavía por discrepancias de personalismo y resabios de idiosincracia, el gobierno cantonal de Mukden (Manchuria) y los Soviets, no concuerdan.
- Se anuncia el descubrimiento de un procedimiento para producir caucho sintético. Débesé a Edison.
- El profesor Frobonius, alemán, basándose en unas incisiones rupestres descubiertas por otro profesor indio en 1906, deduce con fundamento la existencia de una relación entre la India y el interior de Africa. Le subvenciona el gobierno del Cabo con 5.000 libras esterlinas.
- En Alemania se producen escisiones en el partido nacionalista con motivo del futuro plebiscito sobre el plan Young.

SÁBADO, 7

- Chiang Kai Shek ha dimitido por patriotismo su cargo directivo en el gobierno nacionalista.
- Mukden se las arreglará libremente con los Soviets.
- Los nacionalistas alemanes continúan dividiéndose.
- En Varsovia los comunistas asaltan el consulado yanke, como protesta por la actitud de este país en el conflicto ruso-chino.
- En Inglaterra la Cámara de los Comunes nombra un comité para estudiar la sustitución de la pena de muerte.

DOMINGO, 8

- Rusos y chinos siguen todavía discutiendo su arreglo por el ferrocarril del Este.
- Va «in crescendo» la maraña intestina de China.
- En Berlín chocan comunistas y policías.
- Por consecuencia de una votación anterior adversa, el Gobierno polaco ha dimitido, produciéndose gran escándalo en la Dieta. Los comunistas desplegaron una bandera y cantaron el himno internacional.
- En la república negra de Haití se producen graves desórdenes.

LUNES, 9

- En América produce gran emoción la intervención E.E. U.U. en Haití

MARTES, 10

- Chiang-Kai-Shek demiente su dimisión.

El viernes por la tarde, se dió una corrida de novillos a cargo de algunos aficionados del Regimiento de S. Quintín. Se lidiaron dos becerros. Durante la corrida, la música del Regimiento, ejecutó hermosas composiciones.

El primero de los novillos fué tarea fácil para el «estoquista»; no así el segundo, para el que fué menester la ayuda del diestro «José Pedrucho». De los toreadores, en un total de ocho, se distinguieron Hernández y Marcos.

Los revolcones que se dieron a granel, no fueron obstáculo para que en alguna vez, los aficionados se las tomaran de maestros, perfilándose y «posando» como los «güenos»; poniendo incluso el ¡ai! en los corazones, lo mismo que en las grandes jornadas. Los «palitos» los manejaron bastante bien, y pusieron buen empeño en lucirse con los trapos, aunque repetidamente se quedaron los «lienzos» por los suelos. No es de extrañar que en una corrida se corriera, y que un espectáculo de afición fuera la misma broma en persona, que resonó en solemnes y alentadoras carcajadas por el bullicio que se armó en el redondel.

Al terminar, el señor Coronel regaló un «papiro» de los de a 100, para reparto entre la cuadrilla.

La plaza ofreció un brillante aspecto. ¡Entrada gratis! Entre las bellas «niñas», figuraban la simpática Chantier, la encantadora Asunción Bastons, las hermosas hermanas Dalfo, la jovial Catalina Fábrega, etc. de etc.

Total; un festejo divertido, alegre y simpático.

La función de El Jardín, resultó brillante y con un lleno a rebosar. Todos estuvieron muy bien en las diferentes interpretaciones a que con su entusiasmo se entregaron.

Sentimos no poder detallar por carencia de referencias directas.

RELOJERÍA Y FINA MECÁNICA

Bernardo Abenza

(Sucesor de Gerónimo Batlle)

Reparación de Relojes y aparatos de alta precisión.—Taxímetros.—Contadores kilométricos.—Voltímetros.—Gramófonos. Todas las reparaciones son garantizadas

Rutlla, 27

FIGUERAS

sals, bíblies i antífonaris "quæ vocant omnia bona" treballats pa-
 ciençudament en la pau del cenobi, recopilaven les oracions, les
 efemèrides i tradicions de la terra i l'esmortuïda cultura d'aquells
 temps clàssics que ben aviat havien de renèixer per a no morir mai
 més. En ella havien d'inspirar-se precisament els destructors de la
 teva hegemonia. En el teu arxiu s'hi guardaven les actes de dona-
 cions i els privilegis dels reis i dels Sants Pares. Res no hi havia més
 poderós que tú a l'Empordà. Les teves terres s'estenien més enllà
 dels límits de lo comprensible. La mar que les besava era teva. Tam-
 bé els homes, i les dones, i el bestiar, i cases, i castells al teu feu.

Mantes voltes des ma infantesa he pujat a les teves altures de-
 solades, com cadàver de rei poderós que conserva encara els sig-
 nes de sa investidura, i he gosat en sentir-me recullit al redoç de les
 velles parets amb la imaginació encesa per les més belles històries
 del teu passat.

Avui jeus en l'abandó dels grans. La teva còrpora ossuda i for-
 midable palesa àdhuc als més ignorants qui fou el gegant abatut
 en l'aüstera muntanya de Verdera.

Mes tú, vell monestir empordanès, ets immortal.

PREFACI

PRECEDENTS DE LES FUNDACIONS
 RELIGIOSES EN L'EDAT MITJANA

EVOCACIÓ DE SA GRANDESA

Així com la tradició castellana recull i enlaira fins als límits de
 l'inversemblança la figura cavalleresca del Cid, i l'Europa occiden-
 tal segueix en els segles XII i XIII la corrent d'admiració oriental
 popularitzant i bastint de tota mena d'excel·lències l'ombra llegend-
 d'ria del rei de Macedònia, Alexandre, ocupant-se d'aquestos per-
 sonatges l'imaginació exuberant de la muse popular i recullint-se
 després en la culta Literatura i fins en l'Història, la tradició medie-
 val del nostre Empordà, com de gran part de Catalunya i del Ros-
 selló s'associà a aquesta afecció pels grans herois endegadors de
 pobles.

La feconda terra empordanesa estava ben preparada per a re-
 brer en el seu si la gran epopeia medieval; tenia infiltrada en l'es-
 perit dels seus homes una alta concepció de la vida, fruit saborós
 que aportàren les races privilegiades que vingueren a nostra terra.
 La tradició hel·lènica, sadollada de poesia; el seu art eternalment jo-
 ve; el sentiment de llibertat i fins la seva parla cadenciosa influïren
 a bastament en la població autòctona de l'Empordà. Les influèn-
 cies ètniques dels pobles s'arrapen a la terra amb l'eficàcia de les
 arrels del roure. Ni la tramuntana ni el pas dels segles de poca vi-

goria i fins d'esterilitat absoluta han pogut arrebaçar-nos els rebrolis ubèrrims d'aquella cultura.

Quan la destrucció d'Empúries pels pirates normands, la població del litoral mediterrani tingué d'emigrar a les terres altes de l'Empordà, amagant-se en l'abundor de les seves selves milenàries que colgaven les muntanyes avui tan dessolades, aixecant al seu redós els primers temples a la creença que esdevenia en poc temps universal, infiltrant en els individus aquelles cadències fonètiques que tant devien contrastar amb la rudesia de l'expressió indiketa, els seus cants i llegendes i els seus sentiments més íntims que dia tera dia s'amassaren en els fogars, unificant-se i creant l'inestroncable tresor del patrimoni folklòric de nostra terra.

L'Empordanès, essencialment imaginatiu —has llegit per ventura teva "Les Gràcies de l'Empordà"?, amic— i prompte a edificar les més belles històries, rebé de França l'esperó d'un tema ben suggeritiu en aquella època: Carlemany. Ben prompte aquest nom s'ageganta en tal proporció, que s'atribueixen al heroi gàlic les més extraordinàries gestes que pot crear la passió humana.

La llegenda és sempre generosa. Mai és migrada ni envejosa. Vesteix amb gales d'or i plata als herois i fins els divinitza. Majorment en aquells temps en què encara ressonaven confusament a l'Empordà els llunyans remors de l'extraordinària mitologia greco-romana. El famós incoador de la Marca Hispànica extengué l'Església fins els més recòndits llocs d'Àsia; el seu glaví, més poderós que la barra de Rutllant abatí totes les heretgies, segons resa la cançó. I revestit d'una glòria insuperable entra a Catalunya. Carlemany institueix regnes brillants; dona un poder il·limitat als nobilíssims comptes d'Empúries, "per la gràcia de Déu", i funda la major part dels temples catalans. Els monjos escriptors recullen amb devoció sols comparable a la que senten per Déu la tradició dels vulgus i no dubten en santificar-lo fent-li bastir de soc-arrel els cenobis de Sant Pere de Roda, de Sant Miquel de Fluvià, de Sant Quiric de Culera i molts d'altres que per la forma de llur construcció ofereixen un graciós anacronisme digne de perdonar-se en atenció a la valor poètica que conté el germen d'aquesta tradició.

Però més endavant parlarem de la tradició empordanesa.

Sant Pere de Roda! Qui no t'ha vist, venerable monestir tant flagel·lat per l'impietat dels homes i per les violències del temps, coronat per l'aspra muntanya de Verdera!

Sant Pere de Roda, cenobi empordanès, joia de Catalunya la Vella, setial i punt d'arrel de nostra cultura, que preconitzes en la teva valetudinària construcció, esbelta encar, i noble, i imponent, la vigoria d'una època de gloriosa memòria. En tu s'emiralla nostra raça forta i valenta com les roques que t'envolten. Des d'el camí de La Selva i de Llansà i de la mar fisionejada i blava i des el Coll del Perer o a les envistes de Santa Elena, la teva còrpora imensa, eritzada de torres i de marlets, grisença i opulenta en la solitud d'aquests cimats, desperta en el nostre esperit el perfum dels més subtils aromes al recordar la teva prodigiosa omnipotència. Tú regies els destins d'aquests pobles enfonzats en les valls humides bosquetanes i recolzats damunt les ones tranquil·les de la Mar Nostra. Els teus abats, mantes voltes més poderosos que els rebels comptes d'Empúries, podien contemplar desde la carena de Verdera l'imensitat dels seus dominis perduts en les boirines del més enllà. Baix la volta altiva del teu temple resonaren els càntics i els hosananes dels prínceps de l'Església universal. Les teves campanes poderoses aplegaren per molts anys als fidels de l'encontrada, els humils adscrits a la gleva i als altius prohoms emporitans. En les festivitats més lluïdes del "Sant Jubileu", els abats, bisbes, comtes, vescomtes, senyors i homes de tot estat i condició es confonien amb els teus monjos encaputxats i amb els clergues que cantaven les lloances a Déu mentre l'orgue difonia desde l'altre els seus sons més solemniais. En la cuina i en la llar opulenta que encara avui mostra vestigis de sa companya, s'hi rosïen les carns més encevardes que passaven al refectori, de cara a la mar immensa, i apretades dintre els sargils vessaven en els vasos dels convidats el contingut de les citres, el "nèctar" de la terra, el ví aspre de les pròdigues vinyes de l'Empordà que rajava inestroncable de les botes del celler, barrejat amb mel i pebre.

Tú poseïes les riqueses més cobejades, els tresors més famosos, les relíquies dels sants més estimades. Res no hi havia de sumptuos que els pòcers no t'haguessin ofert. Els teus llòbres, mis-

ESPORTS

L'antítesis de la jornada anterior

L'Unió Sportiva volent fer com els grans perd el partit.-Campionat i notes

Glosari d'esports

Mai no ens hauríem pensat que les nostres afirmacions de la setmana passada tinguessin tan prompte confirmació. Per un costat, dèiem que l'Unió estava tant bé com en el seu millor temps; de l'altre que el Santa Coloma era l'escull que havien de caure retuts tots els equips que ja es tenien (abans de començar el campionat) per leaders segurs.

Quan a la primera afirmació, avui podem refermar-la amb una prova evidentíssima: ni en el seu millor temps, ni en aquella gloriosa època en que el primer equip unionista era format de Raurich - Walter, Humbert - Elfas, Prats, Miravittlas - Felip, Suñer, Forgas, Colls, Lagresa i Romans, s'havia pogut prescindir del primer equip per a jugar un partit contra un equip barceloní. Potser era de la temença de defraudar al públic... potser perquè no hi havia reserva de categoria, però el cert és que diumenge l'Unió va batre tres records. El de perdre un partit podent-lo guanyar. El d'escriure el seu historial una derrota en lloc d'una victòria esclatant. El de no donar al públic un motiu de satisfacció i una nova esperança enfront les lluites que s'apropen.

Quant a la segona, els resultats que va obtenir el Santa Coloma també van donant-nos la raó. Cals doncs estar preparats i diumenge vinent presentar tot el bo i millor per tal de que no donguin una sorpresa en camp figuerenc, que per la Unió esdevindria fatal.

El Palamós ha acabat la primera volta amb 10 punts i és el leader actual. Sembla que serà el candidat més seriós pel cobert títol. Té l'aventatge que ha sabut saltar l'escull de Farnés, però en canvi va ensopegar a La Escala.

La Bisbal ha perdut una altra possibilitat en perdre en el seu camp...

La Escala ha novament defraudat i tindrà molts treballs a classificar-se en els llocs d'honor...

L'Olot ha marcat els primers punts... i el Cassà s'ha afermat sol a la cua, d'on creiem que no en sortirà.

I la nostra Unió —tan ben classificada com el Palamós— si no perd el partit del diumenge vinent.

El Concurs de Copa entre els equips inferiors sembla que desperta afició i... discussions.

Com que som al començament no hi fem cap comentari.

En tota la comarca va activant-se cada dia més la pràctica del fút-bol, i cada diumenge un o altre club forà ve a Figueres a sembrar el professionalisme llogant els jugadors sobrers. Clar que això és compensat pels jugadors forans que reforcen (?) els equips figuerencs.

CAMPIONAT PROVINCIAL

Resultats de diumenge

Santa Coloma-La Escala . . . 3 a 2
Cassà-Olot 1 a 3
La Bisbal-Palamós 1 a 3

ESTAT ACTUAL de la PUNTUACIÓ

CLUBS	PARTITS				GOLS		P.
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	
U. S. Figueres	5	4	0	1	11	7	8
Palamós S. C.	6	5	0	1	17	7	10
La Bisbal F. C.	4	2	0	2	8	9	4
C. D. Farnés	4	3	0	1	11	8	6
La Escala F. C.	4	1	0	3	9	8	2
Olot F. C.	4	1	0	3	7	10	2
C. D. Cassà	5	0	0	5	3	17	0

AL CAMP LOCAL

UNIÓ SPORTIVA (Sel'lecció), 1 goal
F. C. BARCELONA (4 equip), 3 "

El partit anunciat per nostra Unió Sportiva, havia despertat bastant interès entre nostres afeccionats, per el sol fet de tractar-se de la vinguda d'un equip del gloriós F. C. Barcelona.

Això féu que a l'hora de començar l'encontre es vegés força gent al camp dels Monjos.

El quart equip que ens envià el F. C. Barcelona, tot i no haver-hi gent coneguda, ens demostrà que saben jugar a fút-bol. Els seus passes precisos, la seva colocació i la seva decisió davant del goal contrari foren d'una tàctica digne del millor elogi. Tres vegades varen batre a en Gutierrez, que ahir, no se'ns presentà segur com altres vegades. Els goals els marcaren en el primer temps, dos; un d'un centre d'en Flores que en Carabi, cuidà de lograr d'un cop de cap; el segon, un xut colcat d'en Calvo; i així amb

aquest resultat de dos a zero, acabà el primer temps, que fou interessant.

Els altres goals els marcaren; l'un per en Camba i l'altre, en Ros, en rematar una me-lée a la porta barcelonina, a conseqüència d'un corner.

El nostre reserva, si és que així se'l pugui nombrar, va resultar una «olla de grills». D'ells sols se'n sortiren la defensa, en Carbonell i Rizo; els demés, tots anaven d'un costat a l'altre i sense ensopegar-ne una. Creiem nosaltres, de que un altre equip amb en Martí, Sánchez, Corsellas i algún altre, donarien quelcom més de rendiment que no donen els actuals a les files unionistes.

Le'quip del F. C. Barcelona, fou el següent: Peirus-Costa-De la Sierra-Gil-Soler-Castells-Flores Cambó-Calvo-Carabi-Civit, i per la U. S. Figueres.-Gutierrez-Santamaria-Serra-Baig-Ros-Rizo II - Jordá I - Jordá II - Carbonell-Noguer i Armangué.

Per a diumenge, al nostre camp, competiran els primers equips del C.D. Farnés i el de la U.S. Figueres, corresponent a la última data de la primera volta del Campionat provincial. Esperem que nostres afeccionats no hi faran falta, i que sabran amb la seva presència, alentar a nostres braus defensors, per a que amb la seva fe i amb el seu entusiasme, conquereixin dos punts més que li aplanin el camí per a lograr el còpdiat títol.

Per el dia de cap d'Any, anuncia l'Unió Sportiva un magne esdeveniment esportiu, que sense cap mena de dubte interessarà en gran manera a l'afecció comarcana i local.

AL CAMP LOCAL

PENYA ERATO-COMERÇ F. C.

El diumenge darrer, i sota les ordres d'en Romans, que va cumplir bé, va celebrar-se el partit anunciat entre els equips apuntats més amunt, arreglant-se de la següent manera els comerciants:

Borràs; Serra, Ribas; Batllori, Teixidor, Soms II; Lastra, Prats, Pomés, Sans i Soms.

La Penya Erato: Casademont, Fàbrega, Vilagràn; Folch, Sancho, Minobis; Llombart, Ysèrn, Deulofeu, Piguillem i Clarà.

El camp oferia un bonic aspecte donada la grossa munió d'entusiastes que hi havia.

El partit no fou gran cosa; una bona tàctica del Comerç i una altre derrota dels de la Erato que han acabat la primera volta d'aquest interessant torneig impuntuats.

El Comerç que se'ns presentà per primera vegada en aquest torneig, ha demostrat posseir un equip ple d'entusiasme, i amb unes ganes grans de guanyar.

Fou una victòria magnífica i el seu puntal més gran en Pomés. Tres tantos marcàren als eratencs. Els dos primers a la primera part i al vint minuts de jugar per obra de en Pomés i el segon també per al mateix jugador als cinc minuts d'aquest.

A la segona part, no sabem qui fou que rematà el tercer tanto i amb ell, el de la victòria del seu equip.

Individualitats d'aquest equip podem citar els Pomés en primer lloc, Serra, Teixidor, Prats i Lastra; els demés molt d'entusiasme per els colors que defensaven, que ja és prou; així tots els equips fossin iguals.

La actuació d'aquest equip fou deplorable, cap línia s'entenia ni un sol moment i el treball dels defenses i en Sancho els únics que jugaren amb fe per a obtenir quan menys un resultat honorable.

Diuenge que ve a les 11, lluitaràn el Reserva de la Unió Sportiva i l'Athlètic. El partit ha despertat gran entusiasme entre nostres afeccionats i esperem veure un bell partit. Ambdós equips es presentaran al camp amb ganes de guanyar i amb els seus millors elements.

Serà un vermouh deliciós el que ens forniran aquests equips, abans del partit de camponat Santa Coloma-Figueres.

Torneig local "Copa Bar Parisien"

Resultat de l'última jornada

Penya Erato-Comerç F.C. . . . 0 a 3

Estat actual de la puntuació

CLUBS	PARTITS				GOLS		P.
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	
Reserva U.S.F.	1	1	0	0	8	2	3
Athlètic C.F.	1	1	0	0	2	1	3
Comerç F. C.	1	1	0	0	3	0	3
Penya Erato	3	0	0	3	3	13	3

AL CAMP LOCAL.—EL DILLUNS

UNIÓ SPORTIVA-47 DE LINEA

Tuvieron tarde gris los de San Quintín en su partido del lunes. Lo de gris lo declimos por el fresco que se hizo sentir.

El partido fué interesante. Arbitrado por el Sr. Medina, se alinearon los equipos.

En los primeros minutos se nota unas ga-

nas locas de alcanzar la copa que se ponía en juego por parte de los soldados. Al poco rato, recoge el balón Naval dribla a la defensa reservista y de un bonito chut marca el primer goal para el 47 de Línea. Cuando faltaba poco para el descanso Romans centra, recoge Carbonell y pasa a Jordá II quien de un fuerte tiro marca el goal del empate. Poco después llega el descanso. La segunda, es de neto dominio de los de la «Unió», que no se convierte en tantos gracias a la gran actuación del trio defensivo del Castillo. En una arrancada de Grau, éste mete un centro chut que se cuele incomprensiblemente en la red, sin que Cañellas haga nada para detenerlo, logrando en esta forma el desempate a favor del 47 de Línea. Cuando faltaban pocos minutos para terminar, Carbonell cede largo a Romans el cual gana por piernas a la defensa y de un fuerte chut a media altura, mete el goal del empate para la «Unió». Poco después dió fin este disputado encuentro. Por los soldados, todos rayaron a la misma altura, y por la «Unió» sobresalió por encima de todos, Sánchez.

Xerrameques

Si en els equips de fútbol hi haguéssin 12 jugadors, diu que en Jordá I seria de l'equip titular de l'«Unió Sportiva».

En Brú, el notable porter de l'«Unió Sportiva» està lesionat en una cama, ço que l'impossibilitarà de jugar un quan temps. Li desitgem ràpida cura.

D'aquesta lesió d'en Brú el que en diu bé es en Gutiérrez, perquè juga amb el primer equip i per cada partit que guanyen no cobra pas mala paga. Veritat Gutí?

Després de la formidable actuació d'en Carbonell de davant centre amb l'equip reservista, no seria d'estranyar que la temporada vinent jugués amb el primer. L'únic que es diu no estar-hi conforme es en Naval.

Degut a les darreres actuacions d'en Santamaria, l'acrediten ja d'estar a la mateixa altura de l'Arafer quan va fer el salt a Saragossa. No seria d'estranyar veure'l l'any vinent amb un equip de superior categoria.

Després de la magnífica actuació que féu l'Armangué a La Escala, a en Jordá II perilla el puesto de extrem esquerra.

La copa «Bar Parisien» que es disputa, és probable que la guany—segons es diu—el reserva de l'«Unió Sportiva».

Horario para el despacho en las oficinas públicas

Ayuntamiento: De 12 a 14.
 Instituto de 2.ª Enseñanza: de 10 a 13 y de 16 a 18.
 Registro de la propiedad: de 8 a 14 y de 16 a 19.
 Juzgado Municipal: de 9 a 12 y de 15'30 a 18'30.
 Juzgado Instrucción de 9 a 13 y 15'30 a 18'30.
 Contribuciones y cédulas: de 9 a 12 y de 15 a 19.

Acogiéndose a los beneficios del régimen protector creado por el Estatuto del ahorro popular, promulgado recientemente por Real decreto, la CAJA DE PENSIONES PARA LA VEJEZ Y DE AHORROS ha acordado las siguientes mejoras a favor de sus imponentes: elevar a 25.000 pesetas el límite para el abono de Interés a las libretas de ahorro, cuyo límite venia siendo de 15.000 pesetas; abonar en lo sucesivo Interés a la totalidad de los saldos de las libretas y cuentas abiertas a favor de los montepíos, sociedades de socorros mutuos, mutualidades y toda clase de entidades sociales, benéficas o culturales, que podrán tener en sus cuentas y libretas cuantas cantidades quieran sin sujeción a límite alguno; dar impulso a sus imposiciones a plazos con el interés del 3 y medio y del 4 por 100 anual.

BEN AVIAT

PUBLICAREM

Impresions de viatges a l'Orient

PER L'EMINENT ARQUEOLEG I COL·LABORADOR de "LA PUBLICITAT"
 DON JOSEP GIBERT, PENSIONAT PER LA FUNDACIO "BERNAT METGE"

NOTAS

DE LA CIUDAD

Nuestra ciudad se sorprendió gratamente, anohecida la festividad de la Purísima, por simpáticas rondallas de marciales infantes. Con guitarras y bandurrias, y otras músicas, recorrieron variadas calles, recogiendo aplausos por su buen humor, gracia y donaire, cantados en «couplet» y clásicas jotas.

Era el ramillete final a la celebración de su patrona.

La popular «Erato», armonía de los entusiasmos y la corrección, tiene preparada para escenificar el próximo sábado, una bella función teatral: «Un fill del poble», alternando la Corporación Coral, orquesta de la Sociedad y representándose como fin de fiesta «El carro del vi», seguido de un gran baile de sociedad.

Los ocurrentes aprovechados no desperdician las oportunidades. De aquí que no extrañamos, al llegar a su exacta comprobación, que alguien, con gusto poco delicado, nos sorprendiera con una desgraciada jugarreta, ya en nuestra aparición.

Se trata de algo sucedido a otras publicaciones.

Con ciertas garantías y por procedencia que no era sospechosa, se nos hizo decir que hubo pelea en el acreditado café Tupinamba; y como ello no resulta cierto, lamentando el perjuicio, nos apresuramos a desmentir la noticia.

El conocido industrial D. Rafael Pallisera, padre de nuestro compañero Emilio, sufrió el domingo pasado un accidente hemipléjico. Sintiendo su desgracia, deseamos un rápido restablecimiento.

El viernes por la mañana, sobre la hora diez, en la calle de San Lázaro frente al depósito de granería de la casa Raurich, hubo de ser auxiliada facultativamente por el doctor D. Miguel Vidal, una mujer víctima de violento síncope.

Con sorpresa descubrimos en la parte baja del arroyo de la Rambla, la noche del domingo, como un auto se destacaba por sí solo, yendo a empujar otro que encontró delante. Como todavía existe alguien que duda de la posibilidad de la autoactividad, le remitimos a este ejemplo como modelo.

Afortunadamente, el chófer-propietario del auto empujado estaba alerta, y no ocurrió percance sensible. El otro, pertenecía a la nación vecina. Hay que estar al ojo con los frenos.

Con solemnidad litúrgica, discurrió por nuestras calles y plazas la procesión conmemorativa de la Inmaculada. De por la mañana, en algunas casas lucían ya colgaduras.

En consonancia con las ricos y variados festejos con que el Regimiento San Quintín celebró su patrona, la oficialidad y jefes se reunieron el domingo en fraternal banquete en el Gran Hotel Llobart.

El menú fué una selección de esa moderna y acreditada casa, que puede codearse sin rubores con las más confortables de su ramo en otras ciudades.

También los soldados participaron regaladamente de tanta satisfacción. Fueron obsequiados el domingo con un banquete que recordó el de las bodas de Camacho.

En el corto tiempo de parada del expreso de la noche, el lunes abrazamos a nuestro amigo e infatigable arqueólogo, Don José Gibert, que iba de paso a Marsella para embarcarse con rumbo a Egina, centro de sus nuevas investigaciones en el Oriente.

Prontamente tendremos ocasión, como se anuncia, de ofrecer a nuestros lectores, algunos artículos interesantes de su cosecha.

La empresa de autómnibus Artigas S. A., tiene en propósito un nuevo servicio exprés de autobuses que partiendo de San Feliu, pasarán por Palafrugell, La Bisbal, Gerona y combinarán

en nuestra ciudad con la línea de «Simón» a Perpiñán.

Los coches serán del tipo «pullman», con todas las comodidades propias de tales carrocerías.

CON gusto hubiéramos reseñado la conferencia que dió el notable pedagogo Sr. Santaló, el pasado domingo en la Biblioteca popular. Pero nos enteramos de ella a la salida del digno conferenciante. Lo lamentamos.

HA llamado poderosamente la atención por su buen gusto y estilo, el escaparate de la conocidísima Sastrería Sánchez.

Felicitemos a su propietario por el éxito.

DE LA COMARCA

VILASACRA

—Nuestro conculdadano, el distinguido joven D. Ángel Solá ha contraído matrimonio con una gentil «pubilla» de San Lorenzo de la Muga. Han puesto hogar entre nosotros, en el que les deseamos eterna felicidad.

—La siembra presenta buen aspecto, lo que da derecho a creer en la esperanza de una buena cosecha.

—Como número extraordinario de Fiesta Mayor, se señala, la «Fiesta del Árbol», a cuyo acto asistirán los cultos maestros Don Ciriaco Concustell y Doña Narcisa Romans. Los alumnos están entusiasmados, igualmente que sus padres ante este festejo, que promete revestir alto relieve.

PERELADA

—Nuestra villa sufre la doble consternación de haber perdido su amado pastor de almas, párroco de ella durante varios años, Rdo. D. Juan Rodó, pbro.; y al afamado médico titular, D. José Centellas y Aragón, que durante más de cuarenta años ejerció su cargo para nuestro vecindario.

—«La fiera del mar» proyectada el domingo en nuestro «Victoria», fué del agrado de la concurrencia.

—Ha tenido efecto el partido de fútbol entre el Agullana y nuestro equipo representativo.

C.

Tipografía IDEAL, Muralla, 4 - Figueras

RADIO ATWATER KENT

Enchufable a la corriente ☉ Funciona sin Antena y sin Tierra

PIDA UNA DEMOSTRACIÓN GRATUITA EN SU PROPIA CASA

a Fotografía **TORT**

Monturiol, 18

FIGUERAS

Caamaño, 17

Venta de Gramófonos y discos: La Voz de su Amo, Odeón y Parlofón

Artículos Fotográficos: Kodak, Agfa y Gevaert

Fàbrica d'articles de
Lampisteria i Llauneria

Silveri Navarra

ESPECIALITAT AMB TOTA CLASSE DE
LLUMS PER A GAS ACETILENO

Venta al major i detall Sucursal a Llansà

Perelada, 7 FIGUERES

La Ferreteria **ANDREU SUÑER**
Placeta, 5 i Girona, 25 li ofereix

WATERS-CLOSETS

complets, calitat immillorable, a

50 Pessetes

Grans existències d'Articles Sanitaris a preus
sense competència. —Concessionari del
«Consortio del Plomo en España»

Garage Citroen = Calle 28 de Mayo, 17-Travesía carre-
tera Madrid a Francia-Distancia 50 m.

Taller de reparaciones garantizadas a precios módicos (Garage)
(Tél. 15) Stock Citroën y Agencia de Autos-Taxis de alquiler